

1. Vassen

Det kom ett läte från vassen invid Sjöboden, ett ängsligt pipande, en övergiven unges gråt. Man fann mig där, liggande i ekan, lindad i purpur och i rött. Man förbarmade sig över mig. Man gav mig allt som kunde undvaras och man gjorde så gott man kunde men när jag hade lärt mig att springa, sprang jag längsmed stränderna och ropade efter dig. Jag slet upp ljungtuvorna och ruskade dem över klipphällarna, sände honungsdoftande moln över fjärden, signalerade. Jag satte dina

vimplar över hela ön. De smattrade i vinden och ljudet fanns där som en ständig påminnelse om din frånvaro men när vinden la sig var tystnaden svår att uthärda. Högt upp i trädens kronor klättrade jag för att spana efter dig i kikaren med åtta gångers förstoring. Jag ristade mitt namn i isen när den täckte fjärden och om nätterna tände jag eldar så att du skulle finna mig om du letade efter mig i mörkret. Jag gjorde det trots att jag visste att du inte sökte mig. Inte minsta livstecken har du gett ifrån dig men jag vet ju att du har funnits. Det som bevisar din existens är min.

När ska jag sluta söka dig?

Jag tar hand om allt här nu, tills du kommer.

Jag sitter i eken bakom klädstrecket på de mossbelupna grenarna och sjunger, för mig själv. Jag plockar hallon och syltar och jag steker plättar och pannkakor. Jag försöker göra det bra för mig och jag har det ganska bra.

Jag klarar mig men jag klarar mig inte.